

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **K. M.**, zastoupené Mgr. Simonou Dostálovou, advokátkou se sídlem 28. října 3346/91, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2019, č. j. MPSV-2018/58850-924/11, sp. zn. SZ/MPSV-2018/58850-924, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2020, č. j. 32 A 32/2019 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni k rukám její zástupkyně Mgr. Simony Dostálové náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **1.300 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2018, č. j. 4945/2018/UHR („prvostupňové rozhodnutí“), Úřad práce České republiky, krajská pobočka ve Zlíně („správní orgán prvního stupně“) rozhodl, že žadatelce J. K., matce žalobkyně („oprávněná“) na základě žádosti o příspěvek na péči ze dne 21. 8. 2017 nepřizná příspěvek na péči. Správní orgán

prvního stupně zjistil, že podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách („zákon o sociálních službách“), nelze oprávněnou považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby, protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled alespoň ve třech oblastech základních životních potřeb. Oprávněná nezvládá z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu dvě základní životní potřeby, a to osobní aktivity a péči o domácnost.

[2] Na základě odvolání žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že oprávněné od 1. 10. 2017 do 31. 1. 2018 přiznal příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně a od 1. 2. 2018 do 12. 6. 2018 příspěvek na péči zvýšil z částky 880 Kč na částku 13.200 Kč měsíčně. Dále rozhodl, že podle § 16 odst. 1 zákona o sociálních službách se účastníkem řízení po úmrtí oprávněné dne 12. 6. 2018 stala osoba blízká, která oprávněné poskytovala pomoc, tj. žalobkyně.

[3] Žalovaný si vyžádal pro účely odvolacího řízení posouzení stupně závislosti Posudkovou komisí MPSV, oddělení výkonu posudkové služby v Brně (dále jen „PK MPSV“), přičemž PK MPSV požádal o posouzení zdravotního stavu oprávněné od podání žádosti o příspěvek na péči (21. 8. 2017) k datu jejího úmrtí (12. 6. 2018). Zdravotní stav oprávněné byl tedy přezkoumán a zhodnocen na jednání PK MPSV dne 21. 2. 2019 bez přítomnosti oprávněné a jejího zmocněnce.

[4] PK MPSV dospěla k závěru, že dokumentace je dostatečná k projednání věci v nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru. Nálezy doložené k odvolání byly zhodnoceny v kontextu s další zdravotní dokumentací oprávněné. Sociální šetření, které bylo prostudováno a jehož kopie byla založena do spisu, bylo rovněž zhodnoceno v kontextu se zdravotní dokumentací oprávněné. Žalovaný shrnul obsah citovaného posudku PK MPSV, podle něhož se jedná o oprávněnou, jejíž dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav měl dopad na schopnost zvládání životních potřeb. PK MPSV dospěla k závěru, že oprávněná byla do 15. 10. 2017 z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu neschopna zvládat dvě základní životní potřeby (osobní aktivity a péči o domácnost). Není medicínský důvod, proč by nemohla být schopna ostatní základní životní potřeby zvládat. Z toho důvodu PK MPSV nepovažovala oprávněnou do 15. 10. 2017 dle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby, přičemž tento stav trval i k 21. 8. 2017. Od 16. 10. 2017 byla oprávněná z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu neschopna zvládat tři základní životní potřeby – mobilitu, osobní aktivity a péči o domácnost. PK MPSV na základě objektivizované změny zdravotního stavu uznala vstřícně za nezvládanou základní životní potřebu mobilitu. Z tohoto důvodu se oprávněná od 16. 10. 2017 považovala dle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni závislosti, tj. lehká závislost. Od 14. 2. 2018 byla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu dle PK MPSV oprávněná neschopna zvládat devět základních životních potřeb – mobilitu, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví, osobní aktivity, péči o domácnost. Z toho důvodu se od 14. 2. 2018 považovala oprávněná dle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve IV. stupni závislosti, tj. úplná závislost. Tento stav trval i ke dni úmrtí.

pokračování

[5] Žalovaný měl za to, že se PK MPSV zabývala všemi skutečnostmi týkajícími se zdravotního stavu oprávněné. Dodal, že stanovení schopnosti zvládat základní životní potřeby nezávisí na volné úvaze příslušného posudkového orgánu, nýbrž musí odpovídat stanoveným posudkovým kritériím. Není tak rozhodující pouze konkrétní zdravotní postižení posuzované osoby, nýbrž zejména funkční dopad tohoto zdravotního postižení na zvládání základních životních potřeb. Na základě závěrů PK MPSV bylo dle žalovaného možné prvostupňové rozhodnutí změnit tak, jak je uvedeno shora v bodě [2].

II. Posouzení věci krajským soudem

[6] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, které Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Krajský soud nesdílel s žalovaným názor, že posudek PK MPSV ze dne 21. 2. 2019 splňuje všechny požadavky, a může tedy posloužit jako podklad pro rozhodnutí ve věci samé. V obecné rovině krajský soud sice přisvědčil žalovanému v tom, že rozpor mezi závěry PK MPSV a záznamem ze sociálního šetření (který je *sensu stricto* podkladem pro tvorbu posudkového hodnocení) nebyl výjimečný, a nezakládal tak *a priori* vadu rozhodnutí žalovaného. Nicméně v tomto případě musí být odůvodnění posudku opřeno o zcela individuální poznatky týkající se funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého stavu účastníka řízení na jeho schopnost zvládat základní životní potřeby, nikoliv pouze o obecné negativní vymezení, že účastník řízení netrpí závažnějšími zdravotními postiženími, která by nezvládání předmětných základních životních potřeb implikovala. Předmětný posudek PK MPSV je sice úplný a odůvodněný, nicméně ve vztahu k některým základním životním potřebám oprávněné není přesvědčivý, neboť bez srozumitelného a skutkového zdůvodnění neguje závěry provedeného sociálního šetření, jakož i závěry některých žalobkyní, resp. oprávněnou, doložených lékařských zpráv, aniž by tyto závěry byly postaveny na srovnatelné heuristické bázi (tzn. očitým vyšetřením oprávněné členy komise). Krajský soud si kladl otázku, z jakého důvodu bylo u oprávněné pouhý týden po závažné onkologické operaci provedeno dne 12. 9. 2017 sociální šetření, když byly následně závěry tohoto sociálního šetření bez dalšího posudkovými lékaři a PK MPSV zlehčovány s poukazem právě na prodělanou operaci a pooperační doporučení s tím, že za těchto okolností nejsou závěry sociálního šetření pro posudkové hodnocení relevantní.

[8] Je povinností žalovaného zjistit stav bez důvodných pochybností, a to bez ohledu na to, zda se žalobkyně (oprávněná) opakovaně sociálního šetření, doplnění posudku či osobního vyšetření při jednání posudkové komise domáhala či nikoliv. Rovněž je na žalovaném, aby zhodnotil úplnost, celistvost, aktuálnost, souladnost posudkového hodnocení a učinil si závěr, o němž opře výrok napadeného rozhodnutí. To se však dle názoru krajského soudu nestalo. V případě, že bylo správním orgánům ze strany odborných posudkových lékařů opakovaně sdělováno, že závěry provedené sociálního šetření nemohou být brány jako zcela relevantní, měly správní orgány povinnost učinit nové sociální šetření v domácím prostředí oprávněné, a to v takovém

časovém odstupu od provedené onkologické operace, aby nemohly být závěry takto provedeného sociálního šetření jakkoliv zpochybněny.

[9] V souhrnu tedy krajský soud dospěl k závěru, že hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřebu mobility, stravování, oblékání a obouování, tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby nebyla zdůvodněna ani v posudku PK MPSV, ani žalovaným přesvědčivě a dostatečně. Stalo se tak bez oprávněného důvodu ve zcela zjevném rozporu se závěry sociálního šetření, které bylo provedeno sociálním pracovníkem v domácnosti oprávněné, jakož i některými lékařskými zprávami, ze kterých žalovaný i PK MPSV vycházeli, přičemž nedošlo k vyjasnění těchto opačných závěrů. Žalovaný se s ohledem na zpochybňovanou validitu neuchýlil ani k opakovanému sociálnímu šetření v domácím prostředí oprávněné či vyšetření oprávněné členy posudkové komise. Jestliže žalovaný k tomuto kroku nepřistoupil, je třeba považovat provedené sociální šetření týden po provedené operaci za validní a prokazující faktický stav oprávněné, neboť v řízení nebyl prokázán opak. Ve vztahu k těmto základním životním potřebám považuje krajský soud za zcela nezpochybnitelnou kauzální vazbu mezi prokázanými zdravotními postiženími oprávněné a její schopností tyto potřeby zvládat (§ 9 odst. 5 zákona o sociálních službách), a to nepochybně již před datem 14. 2. 2018, případně 16. 10. 2017. Pokud by bylo těchto pět základních životních potřeb a dále uznané základní životní potřeby osobní aktivity a péče o domácnost uznáno jako nezvládané, oprávněná by již dříve než 14. 2. 2018 naplnila podmínku závislosti na péči (pomoci) jiné osoby ve III. stupni a získala by nárok na příspěvek na péči [§ 8 odst. 1 písm. c) zákona o sociální péči].

III. Obsah kasační stížnosti

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný („stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů nesprávného posouzení věci a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), a domáhá se jeho zrušení.

[11] Stěžovatel uvádí, že skutkový stav ve věci zdravotního stavu matky žalobkyně byl zjištěn zcela spolehlivě v zájmu posouzení zákonných požadavků pro rozhodování v řízení o příspěvku na péči. Stěžovatel není schopen a ani nemůže předjímat např. nové skutkové okolnosti. Účastníkům správního řízení je dána široká možnost aktivně se řízení účastnit a navrhnout další podklady pro závěrečné rozhodnutí. PK MPSV stanovila komplexní objektivizovanou diagnózu matky žalobkyně a následně hodnotila, v jaké míře je matka žalobkyně schopna zvládat základní životní potřeby. V případě sociálního šetření se sice jedná o předepsaný podklad při rozhodování ve věci, ale je nutno jej považovat pouze za jeden z důkazních prostředků v řízení o příspěvku na péči – prováděný pracovníkem, který nedisponuje medicínskými znalostmi a zaznamenává např. informace v rovině tvrzení sdělených žadatelem o dávku nebo jeho zástupcem. Jak vyšlo najevo v průběhu správního řízení, provedené sociální šetření nemohlo s ohledem na nedávnou operaci matky žalobkyně mít zcela referenční hodnotu. Aby totiž bylo možné prohlásit jakýkoliv popsany stav posuzované osoby za dlouhodobě nepříznivý, je podle § 3 písm. c) zákona o sociálních službách nutné, aby tento stav trval nebo měl trvat déle než 1 rok.

pokračování

[12] Soudům nepřisluší přezkoumávat zdravotní stav osob, neboť nedisponují takovými znalostmi, aby si o něm mohly samy učinit závěr. Postup krajského soudu, který se záznamem sám porovnával objektivizovanou diagnózu matky žalobkyně, dle názoru stěžovatele překračuje meze možného přezkumu. Tím spíše za situace, kdy krajský soud vzal informace zjištěné na takovém sociálním šetření za nezpochybnitelné, a v konfrontaci s informacemi o zjištěném zdravotním stavu je upřednostnil. Krajský soud dále nesprávně konfrontuje posudek PK MPSV s výňatky vybraných lékařských zpráv, které neobsahují diagnostické údaje, pouze tvrzení matky žalobkyně přednesené lékaři, a proto krajský soud minimálně nehodnotí důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Pro uznání závislosti na péči jiné osoby je vyžadováno prokázání neschopnosti zvládnutí životní potřeby v přijatelném standardu. Nevyžaduje se však každodenní či zcela bezchybné zvládání životní potřeby.

[13] Stěžovatel konstatuje, že věc žalobkyně byla předmětem přezkumu u stěžovatele celkem dvakrát. Poprvé stěžovatel věc vrátil úřadu práce obratem pro nedostatky prvostupňového řízení, tj. aniž by byl nutný přezkum zdravotního stavu matky žalobkyně ze strany PK MPSV. Podruhé, v řízení zahájeném na základě odvolání ze dne 27. 2. 2018, existovala pouze omezená časová možnost matku žalobkyně přešetřit na jednání PK MPSV, neboť matka žalobkyně dne 12. 6. 2018 zemřela. I v případě, kdy by však soud shledal, že nevyšetření matky žalobkyně bylo pochybením, taková vada by nemohla mít vliv na výsledek řízení, neboť mj. za období, kdy mohla být matka žalobkyně osobně přešetřena, jí byl uznán nejvyšší stupeň závislosti na péči jiné osoby a uvedené období žalobkyně ani nenapadá. Zdravotnická dokumentace je po smrti matky žalobkyně taktéž jediným způsobem objektivní diagnostiky jejího zdravotního stavu, a na základě ní bylo zhojeno prvostupňové rozhodnutí v nejširší možné míře.

IV. Vyjádření žalobkyně

[14] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud jako jediný v řízení od roku 2017 mechanicky nepřevzal závěry vypracovaných posudků o zdravotním stavu matky žalobkyně, ale ve svém rozhodnutí se velmi pečlivě zabýval obsahem celého spisu tak, jak to měl učinit již sám stěžovatel. Soud musí vzít v úvahu a pečlivě hodnotit vše, co vyšlo v konkrétním řízení najevo. Z požadavku právního státu vyplývá i požadavek kritického hodnocení důkazů, včetně posudku PK MPSV. Stěžovatel se nikdy nevypořádal s námitkami žalobkyně, pouze mechanicky přebíral závěry PK MPSV. Ani PK MPSV se však v řízení o přiznání příspěvku na péči individuálně nikdy nevypořádala s námitkami uváděnými žalobkyní a v obecné rovině k těmto námitkám pouze uvedla, že pro nezvládnutí té které základní životní potřeby neexistuje medicínský podklad. Žalobkyně považuje posouzení krajského soudu za věcně správné. Zdůrazňuje, že je zarážející posouzení PK MPSV, která v případě matky žalobkyně fakticky určila za hraniční den 14. 2. 2018, kdy se „ze dne na den“ matka žalobkyně stala závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve IV. stupni (tj. nezvládala devět základních životních potřeb), avšak den předcházející nezvládala pouze tři základní životní potřeby a byla považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni. Žalobkyně navrhuje kasační stížnost zamítnout a požaduje vůči stěžovateli přiznání náhrady nákladů řízení.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel jako jeden z důvodů kasační stížnosti uvádí nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů, resp. v jiné vadě řízení před krajským soudem. Tento důvod však ve své kasační stížnosti stěžovatel nijak blíže nerozvádí, není tedy zřejmé, v čem namítaná nepřezkoumatelnost podle něj spočívá. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při utváření závěru o skutkovém stavu, na základě jakých skutečností shledal důvodnou právní argumentaci žalobkyně v řízení o žalobě a proč popsaný skutkový stav subsumoval pod zvolené právní normy. Věcná polemika stěžovatele s odůvodněním krajského soudu nečiní jeho námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou.

[18] Právní úprava poskytování příspěvku na péči je obsažena v zákoně o sociálních službách

a vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách („prováděcí vyhláška“). Aktuální právní úprava rozlišuje pro účely poskytování příspěvku na péči čtyři stupně závislosti, přičemž kritériem pro hodnocení míry závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby a tedy i pro zařazení do jednotlivých kategorií je posuzování zvládnutí deseti základních životních potřeb vymezených v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Jedná se o následující potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.

[19] Bližší vymezení životních potřeb rozhodných pro stanovení stupně závislosti na pomoci jiných osob lze nalézt v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky. Podle § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, *zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.* Podle § 2a citované vyhlášky přitom rovněž platí, že k tomu, aby bylo možno učinit závěr, že posuzovaná osoba je při zajištění některé z životních potřeb závislá na pomoci jiné osoby, stačí, pokud posuzovaná osoba nezvládá byt jen jedinou z aktivit vyjmenovaných v této příloze.

[20] Jak upozornil již krajský soud, správní řízení ve věci přiznání příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodující důkaz představuje odborný posudek o zdravotním stavu

pokračování

a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby. Povahou takového posudku, jakož i na něj kladenými požadavky, se již opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, který dovedl, že „se jedná sice o tzv. *povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti*“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009 - 60, či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009 - 104). Aby bylo možné posudek považovat za skutečně přesvědčivý, je třeba trvat na tom, aby se posudková komise náležitým způsobem vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi, především pak těmi, které jsou uvedeny v podkladové dokumentaci a které namítá žadatel o změnu výše příspěvku na péči (viz rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Ads 262/2015 - 34).

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že odůvodnění posudku musí být opřeno o zcela individuální poznatky týkající se funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého stavu účastníka řízení na jeho schopnost zvládat základní životní potřeby, nikoliv pouze o obecné negativní vymezení, že účastník řízení netrpí závažnějšími zdravotními postiženími, která by implikovala nezvládnutí uvedených základních životních potřeb. V této souvislosti Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že krajský soud vykročil ze své role „soudce“ a svým odůvodněním nahrazuje odborné lékařské posouzení, k němuž však nemá dostatečné medicínské znalosti. Krajský soud v napadeném rozsudku (viz zejména body 80 až 92 rozsudku) velmi pečlivě a obsírně zdůvodnil, proč předmětný posudek PK MPSV – který hodnotil zejména z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti s ohledem na jednotlivé základní životní potřeby – ve vztahu k některým základním životním potřebám oprávněné není přesvědčivý, neboť bez srozumitelného a skutkového zdůvodnění neguje závěry provedeného sociálního šetření, jakož i závěry některých žalobkyní, resp. oprávněnou, doložených lékařských zpráv, aniž by tyto závěry byly postaveny na srovnatelné heuristické bázi (tzn. očitým vyšetřením oprávněné členy komise).

[22] Nejvyšší správní soud se zejména plně ztotožňuje s konstatováním krajského soudu, že za situace, kdy se již v závěrech posudkového lékaře OSSZ Uherské Hradiště (a následně i v posudku PK MPSV) objevila stran závěrů sociálního šetření poznámka, že tyto závěry mají pouze minimální validitu s ohledem na krátkou dobu od provedené operace, je přinejmenším zarážející, že žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) nepřistoupil minimálně k provedení nového sociálního šetření v domácím prostředí oprávněné, případně k vyšetření jejího stavu přímo posudkovou komisí. Nejvyšší správní soud přitom upozorňuje, že k provedení dalšího šetření matky žalobkyně neexistovala „pouze omezená časová možnost“ od podání odvolání ze dne 27. 2. 2018 do dne 12. 6. 2018, kdy matka žalobkyně zemřela, jak v kasační stížnosti argumentuje stěžovatel. Správní řízení (tj. prvostupňové řízení i řízení o odvolání) je nutno posuzovat jako celek a pochybení ve vedení správního řízení nelze klást žalobkyni k tíži (viz poukaz stěžovatele na skutečnost, že v prvním přezkumném kole byla věc obratem vrácena úřadu práce pro vady prvostupňového řízení).

[23] Za situace, kdy se stěžovatel (resp. správní orgán prvního stupně) s ohledem na zpochybňovanou validitu neuchýlil k opakovanému sociálnímu šetření v domácím prostředí oprávněné či vyšetření oprávněné členy posudkové komise, Nejvyšší správní soud dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud – tj. že provedené sociální šetření týden po provedené operaci je třeba považovat za validní a prokazující faktický stav oprávněné, neboť v řízení nebyl prokázán opak. Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti závěry krajského soudu zpochybňuje toliko v obecné rovině, bez konkrétní argumentace ve vztahu k posouzení jednotlivých základních životních potřeb, Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na závěry krajského soudu, který – v podrobnostech a ve vztahu k jednotlivým základním životním potřebám – popsal (viz body 80 až 92 rozsudku) a zdůvodnil kauzální vazbu mezi prokázanými zdravotními postiženími oprávněné a její schopností tyto potřeby zvládat (§ 9 odst. 5 zákona o sociálních službách), a to nepochybně již před datem 14. 2. 2018, případně 16. 10. 2017. Pokud by bylo těchto pět základních životních potřeb a dále uznané základní životní potřeby osobní aktivity a péče o domácnost uznáno jako nezvládané, oprávněná by již dříve než 14. 2. 2018 naplnila podmínku závislosti na péči (pomoci) jiné osoby ve III. stupni a získala by nárok na příspěvek na péči (§ 8 odst. 1 písm. c) zákona o sociální péči).

VI. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli. Náklady žalobkyně tvoří odměna zástupkyně ve výši 1.000 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč za tento úkon právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy náklady v řízení o kasační stížnosti činí 1.300 Kč, které je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2022

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu